

Vår Herres uppståndelse: Kvinnors festdag

Herren och kvinnor – kvinnlig kärlek

Vår Herres uppståndelse är dagen då kvinnor firar sin festdag. Det är inte en personlig, utan en gemensam fest – kvinnans fest. När Herren utvalde kvinnor för att meddela det glada budskapet om Uppståndelsen för Sina apostlar, hedrade Han kvinnan.

* * *

A. Under Herrens jordiska liv, visade Han sin kärlek för kvinnor som var föraktade, och de i sin tur visade Honom sin tacksamhet. Inte en enda kvinna som vände sig till Kristus, lämnade Honom besviken.

I början av sitt offentliga liv, helar Han Petrus' svärmor, som låg sjuk i feber, och genom detta belönar Han Petrus' omsorg om henne.

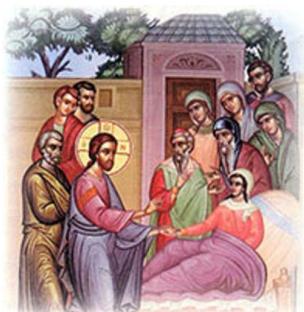
Han ömkar sig över Maria Magdalena, som var besatt av sju demoner, och helar henne.

Berörd av änkans tårar, uppreser Han hennes ende son från det döda.

Även om Han hade blivit sänd till Israels får, lyssnar Han på den kananeiska kvinnans vädjande – som inte var av judisk härkomst och liknas med en hund– och helar hennes dotter.

På sabbatsdagen helar Han kvinnan som hade varit ihopkrumpen i arton år, trots synagogföreståndarens upprördhet.

Han uppreser Jairus' dotter från det döda och helar kvinnan som lidit av blod-

gång i tolv år.

Kvinnan, som på bar gärning blivit beträdd med äktenskapsbrott, jagad som en raphöna av de hökliknande fariséerna, kommer till Hans fötter och är skyddad med orden: ”Den av eder som är utan synd, han kaste första stenen på henne.”

Han försvarar den syndfulla kvinnan, som grät vid Hans fötter och bemöter de hycklande fariséernas fördömmelse.

Han tar emot Martas och Marias gästvänlighet och belönar mer Marias uppmärksamhet än Martas liv och rörelse.

Och det mest häpnadsväckande: Han samtalar med den samaritiska kvinnan –Hans etniska ”fiende”– som hade haft fem män, och den som hon hade då, var inte hennes laglige make. **F**ör denna kvinna avslöjar Han för första gången att Han är Kristus, den förväntade Messias.

Allt detta, trots den rabbinska föreskriften, enligt vilken man bör bränna den Heliga Skriften hellre än att låta en kvinna höra den, och trots Hans lärjungars häpnad, vilka förundrade sig över att se Honom tala med en kvinna.

Det var för kvinnor som Han först uppenbarade sig efter Sin Uppståndelse.

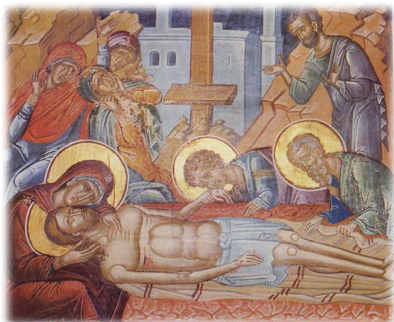
* * *

B. När Kristi kropp hade tagits ner från Korset, tog Josef och Nikodemus den till trädgården i närheten och överlämnade den till kvinnorna för att göra i ordning den för begravning.

Guds Moder, *Theotokos*, Maria Magdalena, Salome och ”många andra kvinnor” hade stått invid Korset. **S**om kvinnor hade de större erfarenhet än män av förberedelse av en kropp för begravning, så de tog hand om det.

De såg till att ta bort törnekronan som placerats på Hans huvud, då de romerska soldaterna hånat Honom, genom att ta ut

taggarna som blivit kvar i Hans skinn på Hans huvud. **D**e redde ut och samlade ihop Herrens hår, som hade blivit tovtigt av blod från såren som orsakats av törnekronan.

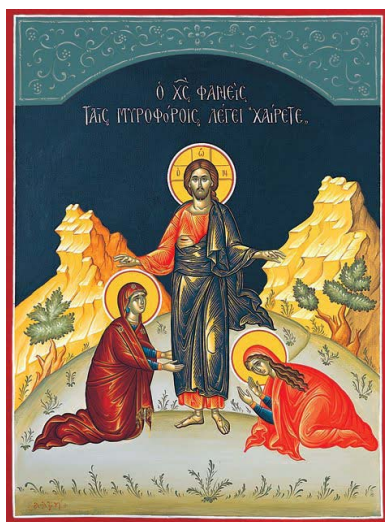
Herrens ögon och mun var öppna. **K**vinnorna slöt de ögonen, vilka de hade sett på med sådan renhet och ömhet medan Han levde. **K**vinnornas många tårar föll på Hans ansikte, som i dödens stilla blekhet, hade återfått sin gamla skönhet. **D**essa tårar tvättade det ansiktet bättre än det renaste vatten, bättre än vattnet från Jakobs brunn.

Efter ansiktet, kom resten av Herrens kropp, vilken var in-dränkt i dödskampens svett, Korsets blod och dammet från vägen till Golgata. **F**rån Hans händer, fötter och sida, droppade fortfarande blod.

De tvättade hela Hans kropp och smorde generöst in den med myrra, även de mörka hålen i Hans händer och fötter. **E**fter att den syndfulla kvinnan hade smort Jesu fötter och huvud med myrra, hade Herren inte tagit emot annat än slag och bespottning. **N**u smörjs Han in med myrra och tårar för andra gången.

När hundra skålpund –trettio-två kilo– dofter hade använts upp, svepte kvinnorna Herrens kropp med linnebindlar och band. **S**edan täckte de Hans ansikte med en duk, efter att ha kysst Hans panna.

Sedan lyfter bärarna Josef och Nikodemus upp sin dyrbara börda inlindad i vitt linne –Jesus Kristus– och lägger den i en grav, rullar en

stor sten framför öppningen och lämnar platsen.

Kvinnorna däremot, dröjde kvar, oförmögna att slita sig från stenen framför graven, som skilde dem för alltid från Honom som de hade älskat och som de varit hengivna.

Hur kunde de lämna Honom ensam, i gravens och dödens dubbla mörker, Han som varit så ensam i sin vända i Getsemane och på Korset?

Kanske bad de med låga röster eller mindes något ord eller gest av deras Älskade.

Om någon av kvinnorna försökte trösta en annan, bröt den andra ut i höga snyftningar. **D**e åkallade Hans namn, lutade sig mot stenen och talade till Honom –vars öron hädanefter var slutna av duken och dödenn– ord av kärlek, som de inte vågat yttra till Honom medan Han levde.

Den kvällen, i den mörka, fuktiga skymningen, vällde deras kärlek fram, som var större än deras hjärtan kunde rymma.

Till slut övervanns de av den tilltagande kylan och deras fruktan för natten och de lämnade platsen med ögon som lyste av tårar och med löftet att återvända två dagar senare.

O, välsignade kvinnor...

